

Sygn. akt I CSK 4335/22

POSTANOWIENIE

Dnia 28 grudnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Ewa Stefańska

w sprawie z powództwa "N." spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
przeciwko Niestandaryzowanemu Sekurytyzacyjnemu Funduszowi Inwestycyjnemu
Zamkniętemu w W.

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności,
na posiedzeniu niejawnym 28 grudnia 2022 r. w Izbie Cywilnej w Warszawie,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie VII Wydział Gospodarczy i Własności
Intellectualnej
z 21 lutego 2022 r., sygn. akt VII AGa 229/21,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 21 lutego 2022 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie oddalił apelację
powoda N. sp. z o.o. w W. od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z 1 grudnia
2020 r. w sprawie przeciwko Niestandaryzowanemu Sekurytyzacyjnemu
Funduszowi Inwestycyjnemu Zamkniętemu w W. o pozbawienie wykonalności
tytułu wykonawczego.

Powód wniósł skargę kasacyjną, w której zaskarżył wyrok Sądu drugiej
instancji w całości oraz domagał się uchylenia tego wyroku i przekazania sprawy
do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Zgodnie z treścią art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: (1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne; (2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów; (3) zachodzi nieważność postępowania lub (4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Sąd Najwyższy bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie.

Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach Kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny skargi kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony – co należy podkreślić – wyłącznie do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c., nie obejmuje zaś merytorycznej oceny skargi kasacyjnej. W razie spełnienia co najmniej jednej z tych przesłanek, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione.

Jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołano istotne zagadnienie prawne, które ujęto w formie pytania: „Czy wierzytelność odszkodowawcza *ex delicto* wynikająca z dokonania czynu zabronionego w postaci przestępstwa przeciwko mieniu, tj. niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości stypizowanego w art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k., staje się wymagalna z chwilą wezwania dłużnika do jej zapłaty czy też obowiązek kompensacyjny obciąża podmiot odpowiedzialny za delikt

polegający na dokonaniu czynu zabronionego w postaci przestępstwa przeciwko mieniu, tj. niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości stypizowanego w art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k., już od chwili powstania szkody?”.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie objęte podstawami kasacyjnymi, doniosłe z punktu widzenia rozstrzygnięcia sprawy i nierozwiązane dotąd w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może się przyczynić do rozwoju prawa. Powołanie się przez skarżącego na takie zagadnienie wymaga jego sformułowania oraz uzasadnienia występowania w sprawie (por. postanowienia SN: z 28 listopada 2003 r., II CK 324/03; z 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05; z 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07; z 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07; z 26 września 2005 r., II PK 98/05, i z 10 maja 2019 r., I CSK 627/18).

Skarżący nie wykazał, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne w przyjętym rozumieniu. Za utrwalone należy uznać stanowisko, że w przypadku zobowiązań do naprawienia szkód wynikających z czynów niedozwolonych świadczenia odszkodowawcze, do jakich zobowiązany jest dłużnik względem wierzyciela, mają charakter bezterminowy, a ich wymagalność zależy od wezwania dłużnika do spełnienia świadczenia zgodnie z art. 455 k.c. (por. wyroki SN: z 9 marca 1973 r., I CR 55/73; z 21 lutego 2002 r., IV CKN 793/00; z 22 czerwca 2005 r., III CK 678/04; z 24 lipca 2008 r., IV CSK 151/08 i z 5 czerwca 2009 r., I CSK 494/08).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

[as]

I.n